

Становище

от доц. д-р Велислава Карагенова
Катедра Пиано и акордеон – АМГИИ „Проф. А.Диамандиев“
за Дисертационен труд

на

Георги Янков Бойкин

ПОЛИФОНИЧНАТА ФАКТУРА КАТО ИНТЕРПРЕТАЦИОНЕН ПРОБЛЕМ В КЛАВИРНИТЕ СОНАТИ НА ПРОКОФИЕВ

От представените по защитата материали прави впечатление широтата и размахът, с които Георги Бойкин заявява своето академично присъствие както на концертната сцена, така и в научноизследователската дейност. В този смисъл цялостната професионална изява на кандидата следва да се оцени като значима, стойностна и актуална.

Представеният в завършен вид дисертационен труд отговаря на изискванията на закона за присъждане на научна и образователна степен “Доктор”. Написан е в обем от 215 страници. Основното изложение е разположено на 209 от тях и обхваща: увод, четири глави с 144 нотни примера, заключение. Следват: справка за Приносите на дисертационния труд и Библиография, която обхваща ползваните източници в изследването – общо 31, повечето от тях на чужд език. В процеса на работа върху изследването Г. Бойкин е реализирал 3 публикации по темата, представени на форуми и в специализирани издания на НМА.

Дисертационният труд е структуриран в два раздела, които ясно обхващат конкретни музикално-теоретични и изпълнителски параметри. Първият, съставен от две глави, е посветен на двата основни типа

полифонична фактура – имитационната и контрастната – в клавирните сонати на Прокофиев. Вторият раздел коментира специфични интерпретационни проблеми, породени от особеностите на Прокофиевата клавирна фактура – от гледна точка на динамика, тембър, педализация.

Като начало бих искала отбележа значимостта на изследователския обект – деветте клавирни сонати на Прокофиев, които ако се доверим на мнението на Ю Холопов, заедно с десетте сонати на Скрябин съставляват основния „сонатен фонд“ в руската клавирна музикална култура и представят една нова епоха, един различен свят, който макар и противоположен на светоусещането и чувствителността на Скрябиновия, е не по-малко психологичеки наситен и дълбок. Авторът заявява убедително своя пиетет към една музика самобитна и оригинална.

Прави впечатление мащабният и модерен поглед на Г.Бойкин върху избраната проблематика. Той се насочва към генезиса, към основата на творческите явления в музиката на Прокофиев и към съвременните изпълнителски подходи за създаване на професионална смислена интерпретация. Дисертантът коментира явленията както в широк аспект, така и в детайли. Очертаният проблемен кръг достатъчно красноречиво показва, че Георги Бойкин е пианист, който владее своята област на професионална изява и съумява да държи в активност цялото й научно поле. Дисертационният труд достига изводи извлечени от опита, разгръщащ се от досега с музикалното произведение.

В такъв момент проличава способността на изследователя да открива различното, неизказаното, проблемното, да надгражда постигнатото, както и умението му да отсее онова, което трябва да каже, да представи концентрирано всичко, което субективно приема за съществено и значимо. Г. Бойкин защитава тезата за необходимост от особено повишено внимание

към полифоничните структури в музиката на Прокофиев като отправна точка за контрол и подбор на изразни изпълнителски средства.

Докторантът представя и приносите на своето изследване, които отговарят на постигнатите в труда резултати.

Прави впечатление, че настоящият дисертационен труд се позовава на богата, разнообразна и актуална научна литература, демонстрира широка осведоменост, детайлно и пълноценно познаване на научните изследвания и публикации по проблема. Г. Бойкин заявява умения не само за работа с научна литература по проблем, но и за структуриране на изложението, за достигане до изводи, чиято база в изложението е лесно откриваема.

Като важен положителен момент в тази дисертация определям споделения личен опит на докторанта – изпълнителски и педагогически. Прави впечатление, че нивото на познание, на навлизане в същността на проблематиката е особено ярко защитено, благодарение на личното съприкосновение и емоционалния допир с музиката на Прокофиев.

В тази връзка трябва да отбележа огромната артистична дейност на докторанта, неговите представителни изяви у нас и в чужбина, които са залог за професионална компетентност и творческа зрялост. В. Стефанов е написал, че *„опитът на творбите нараства с нашия опит“* на интерпретатори - това е залогът на всяка интерпретация.

Всичко казано в настоящото становище е основание да дам своята професионална подкрепа на Г.Бойкин и убедено да предложа на уважаемото научно жури да присъди на Георги Бойкин образователната и научна степен “ДОКТОР”.

